

et russisk Skib fra Riga og ikke gennem en syg Person paa dette Skib, men gennem en Arbeidsmand, som arbejdede ved Løsningen af en Ladning Sæmp, som kom fra Riga. Nu forekommer det mig, at, dersom Lægerne tage Hensyn til Empiri, som i Almindelighed siges at være Lægernes bedste Veileder, burde de tage Hensyn til, hvad der hændtes her i Kjøbenhavn 1853, naar vi nu skulle tale om at faae en ny og forbedret Karantænelov. Jeg spørger den høitærede Minister, om Sundhedskommissionen, som jo hører under hans Departement, har taget Hensyn til den Erfaring, som er indvunden her ved den sidste store Smitsot af cholera morbus og hvis det er Tilfældet, vil jeg fremdeles udbede mig Oplysninger af den ærede Minister om, hvorfor han ikke anvender Karantæne mod de russiske Havne ved Østersøen. Jeg vil spørge ham om, hvorledes den Bestemmelse, han har udstedt om Karantæne imod Skibe fra det sorte og asovske Hav, kan forenes med hans Udtalelse om, at, naar en Mand har været ude 8 Dage og ikke har været syg, behøver man ikke at frygte for, at han er Bærer af Smittstof. En Spørgelse fra det sorte Hav hertil tager dog, selv med et Dampskib, over 8 Dage. Varer, indførte hertil, kunne selvfølgelig være farlige, men det forekommer mig at være uundværdigt at paahvde Karantæne for Skibe, der komme fra det sorte Hav, naar man lader Østersøhavnene i Rusland være fri for enhver Karantæneforanstaltning herfra. For Liden er der jo ingen Skibsfart, men det vil ikke være længe, før den kommer i Gang. Jeg faae forleden i „Berlingske Tidende“ — det maa vel være rigtigt, hvad der staar, i alt Fald lige overfor Ministeriet, som bruger den til sine officielle Udtalelser —, at man i Riga havde truffet Foranstaltninger mod Indførelse af Pestfot fra en By, som hedder Saritzin og ligger tæt ved Weikjanka, og i Riga siger Kommuneradaet: Vi ville vogte os for at faae Pest fra Saritzin, fordi vi staa i direkte Sernbaneforbindelse med Saritzin. Hvis nu Kommuneradaet i Riga taler fornuftigt, og det gjør det nok, for saa vidt i alt Fald, saa synes jeg, at deri ligger en Advarsel til os om, at Pestfot meget let kan naae til Riga, og fra Riga hertil er Veien ikke længere, end at Pesten kan bringes med Lethed hertil, naar den først er der, baade ved Personer og ved Varer, baade paa Seilskibe og paa Dampskibe. Den Gang, Koleraen kom hertil fra Riga, da var det med et Seilskib. Jeg maa nu bemærke, at jeg ikke har Noget imod, at den ærede Minister faar denne Bemyndigelse; men min Ansæelse er snarere den, at denne Lov ikke gaar vidt nok og ikke indrømmer ham tilstrækkelig Myndighed til at træffe Karantæneforanstaltninger, naar det gjøres fornuddent. Jeg tror, at man bør lade sig advare af, hvad der blev foretaget 1853 af Justitsministeriet og Sundhedskommissionen. Det er dem, der skulle være Ansvar

for, at de rigtige Karantæneforanstaltninger iwerk sættes, og jeg mener, at Karantæneforanstaltninger burde være øieblikkelige Politiforanstaltninger, som altsaa Ministeren maatte have det i sin Magt at kunne anordne lige strax. Det andet Sted, hvor Koleraen har raset her i Danmark, er Korsør. Efter hvad man sagde den Gang, blev Koleraen indført til Korsør ved Smitte gennem en Person. Der var den Gang Kolera i Glückstadt, hvor 2den Bataillon laa, og man sagde, at en Soldat af 2den Bataillon var Dverbringer af Koleraen til Korsør. Lægerne troede jo som sagt ikke paa Koleraens Smitbarhed, men tidligere, da man havde en anden Mening om Koleraen, allerede i 1832 — jeg kan meget godt huske det — hvad gjorde man da? Saa snart man hørte, at der var Kolera i Niget, slog man en Kordon, akkurat som de nu gjøre i Rusland, af Soldater og Gensdarmere omkring den Egn, der var smittet. Da Koleraen var i Holsten, navnlig i Marsten, ved Neuminster og Glückstadt, blev der lagt en Kordon langs med Eideren omkring den smittede Del af Holsten for at holde Koleraen ude. Man gif den Gang i den dødeligste Angst i Slesvig og Sylland, men Koleraen blev borte, og det var ikke, fordi den var mindre smitsom, end den var i 1853 og 1855, men fordi der strax blev truffet energiske Forholdsregler imod den. Den ærede Justitsministers Mening er at være i Stand til at stoppe denne Sygdom ved preventive Forholdsregler i betimelig Tid, men jeg tror ikke, at dette Lovforslag giver ham Handfærdighed nok og ikke heller os Berettigelse til i enhveromhelst Henseende at kræve ham til Ansvar, hvis han ikke sørger for, at Varer og Personer fra smittede Steder holdes ude.

Justitsministeren (Nelleman): Jeg skal begynde med at sige, at jeg ikke kan have Noget at indvende mod, at der i denne Lov tilføjes en Bestemmelse, som indskrænker dens Gyldighed til 1 Aar. Det kan let ske ved, at der i § 3, hvor der nu staar: „Denne Lov træder i Kraft den Dag, den bekjendtgjøres i Lovtidenden“, bliver tilføjet en Sætning, lydende saaledes: „Den gjælder til den 1ste Januar 1880“. Saa vil det opnaas. Med Hensyn til, hvad den ærede sidste Taler bemærkede, tror jeg, at det tildels hviler paa en Misforstaaelse, idet nemlig det, der skete i 1852 ved den omtalte Lov, men om hvis Rigtighed eller Urigtighed der jo ikke her er Tale eller kan være Grund til at tale videre, var, at man af Hensyn til den den Gang herskende Anskuelse ophævede Karantænen overfor gul Fieber og Kolera, men derimod gjorde man ikke nogen Forandring med Hensyn til Pest, hvoraf altsaa Følgen er den, at Karantæneforordningen af 8de Februar 1805 endnu gjælder med Hensyn til Pest, ellers vilde der jo heller ikke have kunnet være Tale om, at Regeringen kunde have udstedt det Karantæneforbud